

Γράφει ο Ιωάννης Πανούσος
30/6/2015, λίγο πριν τη μετάβαση στο Λύκειο

Παιδιά εδώ, παιδιά κι εκεί. Παιδιά στην Ελλάδα, παιδιά στην Παλαιστίνη. Ειρήνη εδώ, πόλεμος εκεί. Ειρήνη στην Ελλάδα, πόλεμος στην Παλαιστίνη. Παντού παιδιά, αλλά όχι ειρήνη. Ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα σ' ένα παιδί που ζει σε καιρό ειρήνης κι ένα που ζει σε καιρό πολέμου;

Σε καιρό ειρήνης, υπάρχει, καταρχάς, το ιδανικό περιβάλλον για να μεγαλώσει ένα παιδί. Θα παίζει, θα γελάσει, θα χορέψει, θα μάθει και θα προχωρήσει. Θα ονειρευτεί και θα κάνει σχέδια για το μέλλον. Θα αγαπήσει και θα αγαπηθεί. Θα ερωτευθεί και αφού θα έχει ζήσει μια γεμάτη ζωή, θα γεράσει. Ίσως να κλάψει, ίσως και όχι. Ίσως να μετανιώσει, ίσως να μισήσει και να απογοητευθεί. Θα συνεχίσει, όμως, και θα προχωρήσει έχοντας ζήσει άλλη μια εμπειρία, έχοντας πάρει άλλο ένα μάθημα. Θα μορφωθεί και θα καλλιεργήσει το πνεύμα του μέσα από το σχολείο. Θα γνωρίσει άλλους ανθρώπους και θα κάνει νέους φίλους. Θα ζήσει την παιδική του ηλικία, εκμεταλλευόμενο στο έπακρον όλες τις δυνατότητες που του παρέχει η κοινωνία.

Για ένα παιδί που βιώνει τα δεινά του πολέμου, όλα τα προηγούμενα φαντάζουν άγνωστα. Το παιδί θα αναγκαστεί να ωριμάσει απότομα. Καθώς οι βόμβες θα πέφτουν από τον ουρανό, το παιδί θα τρέχει να βοηθήσει τους δικούς, αλλά και να σωθεί το ίδιο. Η ζωή του μετατρέπεται σε ένα παιχνίδι τύχης, όπου η ζωή και ο θάνατος εναλλάσσονται και αντιμάχονται μέσα από συμπτώσεις. Στο μυαλό του, οι σκηνές βίας θα χαραχθούν και θα γίνουν κομμάτι του εαυτού του. Θα αναρωτηθεί γιατί του συμβαίνουν όλα αυτά. Γιατί να μην μπορεί να ζήσει και αυτό όπως όλα τα άλλα παιδιά. Το πιο πιθανό είναι να μισήσει τους ανθρώπους, τη ζωή, τον πόλεμο, το Θεό-δεν έχει σημασία. Το μίσος και η βία θα αλλοιώσουν το χαρακτήρα του. Οι ελάχιστες χαρούμενες στιγμές θα φαντάζουν ασήμαντες μπροστά στην τραγικότητα του πολέμου, και στα χιλιάδες πτώματα ου αφήνει πίσω του. Με

στην ωμότητα του πολέμου, που βιώνει όλες αυτές τις καταστάσεις, θα αναγκαστεί να σκληρύνει. Θα ξεχάσει πώς να χαμογελάει, πώς να παίζει, πώς να αγαπά. Η μεταμόρφωση θα είναι ραγδαία. Το κλάμα και ο θρήνος θα δώσουν τη θέση τους στην οργή. Ο πόνος και η θλίψη θα καταστήσουν το θάνατο αδιάφορο για το παιδί αυτό. Και η παιδικότητά του θα χαθεί για πάντα.

Ένα παιδί που δε γελά, δεν παίζει, παύει να είναι παιδί. Είναι ένας ενήλικας. Ένας ενήλικας που τα έχει δει όλα και δεν έχει τίποτα να χάσει πια.